

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: M.Š., bytem ..., *zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4* proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.4.2016 č.j. VVŽÚ/1449/16,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 14.1.2016 č.j. MMP/008598/16, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), pro porušení § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1.700,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil, že v prvostupňovém rozhodnutí správního orgánu chybí úvahy o zavinění žalobce, když správní orgán toliko konstatoval, že formu zavinění hodnotí jako nedbalost vědomou, jelikož lze mít za odůvodněný závěr, že žalobce jako držitel řidičského oprávnění věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Podle žalobce není zřejmé z rozhodnutí, na základě jakých zjištění dospěl správní orgán k závěru, že žalobce jednal ve formě vědomé nedbalosti, když bylo pouze opsáno ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona. Zjištění konkrétní míry zavinění má pak vliv na výši uložené sankce, když v jejím rámci má správní orgán povinnost přihlížet mimo jiné k míře zavinění v souladu s § 12 odst. 1 přestupkového zákona. Správní orgán tedy při výměře sankce vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V neprospěch žalobce byla vyhodnocena skutečnost, že se přestupek měl stát na frekventované silnici, což žalobce považuje za příliš obecný závěr, neboť správní orgán nezjistil, jaký provoz byl v předmětný den. Žalobce dále namítal, že správní orgán v jeho neprospěch vyhodnotil, že žalobce má v evidenční kartě jeden záznam ze dne 12.1.2015. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28.2.2011 č.j. 8As 82/2010-55, podle něhož je správní orgán povinen hodnotit, zda není při přihlídnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva zahlazení odsouzení. Dle žalobce neměl správní orgán přihlížet k uvedenému přestupku, neboť tento byl ke dni rozhodování správního orgánu již zahlazen. V odůvodnění správního rozhodnutí podle žalobce absentuje aplikace zákonných kritérií obsažených v § 12 odst. 1 přestupkového zákona na konkrétní případ žalobce. Nelze seznat, jaké skutečnosti správní orgán podřadil pod jednotlivá kritéria a jaké závěry z nich vyvodil, proto se rozhodnutí stává nepřezkoumatelným. Nadto podle žalobce není zřejmé, z jakého důvodu považuje správní orgán navýšení pokuty o 10% nad samou spodní hranici zákonného rozpětí za výchovnou. Rovněž žalobce namítal, že nebylo prokázáno, že by vozidlo v předmětném okamžiku řídil žalobce, když ze spisu je zřejmé pouze, že řidič předložil doklady, avšak nebylo zjištěno, jakým způsobem provedli policisté ověření jeho totožnosti. Správní orgány se nezabývaly podle žalobce tím, jak vypadají fotografie žalobce na jeho dokladech a zda policisté porovnávali fotografii s obličejem řidiče. Správní orgány podle žalobce vycházely při zjišťování osoby přestupce pouze ze záznamu obsahujícího čísla občanského a řidičského průkazu, kterýžto není důkazem na podkladě rozsudku NSS ze dne 22.1.2009 sp.zn. 1As 96/2008. Správní orgán podle žalobce také nevyjasnil rozpor mezi údajem v úředním záznamu, podle něhož hlídka policie stála na křižovatce Kotíkovské a Karlovarské, a mezi výpověďmi svědků, podle nichž se služebním vozidlem stáli na křižovatce ulic Karlovarská a Boženy Němcové. Z křižovatky ulic Kotíkovská a Karlovarská nemohli policisté zřetelně vidět žalobce jedoucího po Karlovarské. Žalobce byl přesvědčen o tom, že svědci vypovídali o jiném případě, než který byl předmětem projednání, neboť jejich výpověď byla v rozporu s podklady ve spisu. Dále žalobce zpochybnil svědectví svědka ■■■■■, který byl řidičem služebního vozidla. Jestliže ze svědeckých výpovědí vyplývá, že mělo policejní vozidlo jet v levém pruhu vedle žalobce, nemohl řidič přes svého spolujezdce vidět do vozidla žalobce. Dále podle žalobce není možné, aby policisté mohli zřetelně vidět, že bezpečnostní pás visí volně na levém sloupku vozidla. Podle žalobce je zřejmé, že šlo o frázi, kterou policisté uvádí bezmyšlenkovitě při všech výpovědích ohledně přestupků nepřipoutání se bezpečnostním pásem. Podle žalobce tak bylo postupováno v rozporu s § 3 správního řádu (dále jen „s.ř.“) a § 50 odst. 3 s.ř. Správní orgán podle žalobce dále porušil zásadu presumpce nevin, když vydal příkaz obsahující uznání viny z přestupku nepřipoutání

bezpečnostním pásem za jízdy, přestože v této fázi řízení měl správní orgán k dispozici pouze policejní spis (oznámení přestupku, úřední záznam, videozáznam), z něhož nevyplývá, že by vozidlo žalobce bylo bezpečnostním pásem vybaveno. Tuto skutečnost poprvé uvedli zakročující policisté v rámci výpovědi. Žalobce měl za to, že ho správní orgán mohl například vyzvat písemně k tomu, aby doložil, že bezpečnostní pás nesmí užit ze zdravotních důvodů, nebo ho předvolat k účastnické výpovědi. Tím, že správní orgán nepřipustně predikoval, že na straně žalobce nejsou dány zdravotní důvody, pro něž by nemohl bezpečnostní pás použít, porušil princip presumpce nevinny.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že v žalobě žalobce uvádí námitky, které v rámci správního řízení neuplatnil. NSS opakovaně judikoval, že je obecně vhodné, aby obviněný neuchovával paletu námitek na pozdější dobu, ale uplatnil je v prvním stupni řízení, jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení a navíc se může teprve ex post podaná obrana o pochybnostech o zjištění skutkového stavu jevit v kontextu věci jevit i jako účelová. NSS v rozsudku ze dne 23.4.2015 č.j. 2As 215/2014-43 konstatoval, že cílem správního soudnictví, jakkoliv je podrobeno principu plné jurisdikce, není nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník řízení o přestupku by mohl svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Správní orgán I. stupně dle žalovaného navíc zjistil skutkový stav tak, že měl nadevší rozumnou pochybnost za prokázané, že se žalobce přestupku dopustil. Žalobce v průběhu správního řízení zůstal zcela pasivní, stejně jako jeho zmocněnec, nezúčastnili se jednání, podali blanketní odvolání. Z toho je podle žalovaného zřejmá procesní strategie žalobce, potažmo jeho zmocněnce, nečinit ve věci žádná podání a ponechávat správní orgány v jakési nevědomosti, co do rozsahu přezkumu věci, v naději, že pomínou něco, s čím by bylo možno spojovat zrušení rozhodnutí o přestupku. Žalovaný poukázal na rozhodnutí NSS ze dne 18.6.2015 č.j. 7As 93/2015-36, podle něhož ve správním soudnictví platí princip úplné jurisdikce, ale není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla popřena koncepce správního soudnictví založená na přezkumu pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem přezkumu správních rozhodnutí soudem je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily. Dle rozsudku NSS ze dne 23.4.2015 č.j. 2As 215/2014-43 vyplývá, že správní soudnictví zde není proto, aby simulovalo řízení před správním orgánem a s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení, nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námítka nepřesností GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán I. stupně pochybil, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu správního řízení nelze námitku ohledně GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení. Podle žalovaného z této judikatury lze vyvodit jediný logický, racionální a zákonný závěr, že obviněný sice nemá povinnost v průběhu přestupkového řízení na svou obhajobu cokoli uvádět, přistoupí-li však na tuto strategii, musí počítat s tím, že ho mohou případně pro nestřežení si svých práv postihnout z rozhodnutí

ve věci plynoucí nepříznivé důsledky, které by jinak mohly být v případě jeho konstruktivního přístupu k věci eliminovány. Pro odvolání ve správním řízení platí tzv. omezený revizní princip. Dle rozsudku NNS č.j. 7As 10/2016-47, je-li podáno toliko blanketní odvolání, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Ohledně možnosti zahlazení odsouzení odkázal žalovaný na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23.3.2015 č.j. 17A 33/2013-164. Karlovarská ulice v Plzni je podle žalovaného jednou z nejfrekventovanějších silničních tahů v Plzni, přičemž frekvence provozu vyplývá z pořízeného videozáznamu. Svědecké výpovědi policistů prokazují, že řidičem byl žalobce, a žalobce po celou dobu správního řízení nenamítal, že by řidičem nebyl. Z videozáznamu vyplývá, že policejní vozidlo stálo před světelnou signalizací křižovatky Karlovarská a Boženy Němcové, což potvrdili policisté ve svědeckých výpovědích. O faktickém stanovišti policejního vozidla tedy nevznikají pochybnosti. Policisté do úředního záznamu uvedli křižovatku ulic Kotíkovská a Karlovarská, z čehož je zřejmé, že došlo toliko k pochybení v názvu ulice.

Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 22.8.2015, podle něhož žalobce v tento den v 11.50 hod. řídil osobní motorové vozidlo VW Polo RZ ... a při jízdě neuzil bezpečnostní pás. Žalobce se do oznámení nevyjádřil, ani je nepodepsal. Podle úředního záznamu PCR z téhož dne stála hlídka policie na křižovatce ulic Kotíkovská a Karlovarská a všimla si, že řidič není za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Proto se hlídka poté, co vyjela na zelený signál, vydala za vozidlem, kdy na křižovatce ulic Karlovarská a Na Chmelnicích najela vedle vozidla, aby se ujistila, že řidič skutečně není připoután, kdy bylo zjištěno, že skutečně připoután není. Proto následně hlídka zastavila řidiče na ulici Karlovarská. Řidič s tímto nesouhlasil a požádal o oznámení přestupku. Součástí správního spisu je i záznam z videokamer umístěných ve služebním vozidle vpředu a vzadu, z čehož jednoznačně vyplývá, že hlídka se služebním vozidlem stála na červený signál na křižovatce ulic Karlovarská a Boženy Němcové. Součástí správního spisu je i výpis z evidenční karty řidiče – žalobce. Proti příkazu správního orgánu ze dne 5.10.2015 podal žalobce odpor, který nijak neodůvodnil.

Při jednání dne 6.1.2016 svědek [REDAKCE] uvedl, že k žalobci žádný vztah nemá, viděl ho pouze při předmětné kontrole. V inkriminované době stáli se služebním vozidlem na signál „Stůj“ na křižovatce ulic Boženy Němcové a Karlovarské přední částí vozidla do křižovatky. Tento svědek byl řidičem služebního vozidla. Spatřil vozidlo VW Polo jedoucí po Karlovarské ulici v pravém jízdním pruhu ve směru do centra, a na vzdálenost asi 10 m svědek spatřil, že při průjezdu křižovatkou řidič není připoután bezpečnostním pásem. Policisté odbočili na Karlovarskou ulici a pokračovali ke křižovatce ulic Karlovarská a Na Chmelnicích a před touto křižovatkou dojeli vozidlo žalobce, které zde stálo na červenou. Policisté se zařadili do levého jízdního pruhu vedle tohoto vozidla a pokračovali v jízdě vedle tohoto vozidla a v průběhu souběžné jízdy křižovatkou se dostali se služebním vozidlem i částečně před úroveň přední části vozidla VW Polo a v této době měl řidič VW Polo zcela stažené okno u dveří řidiče a při této souběžné jízdě svědek opětovně zřetelně viděl do vozidla, že řidič není připoután bezpečnostním pásem, což bylo viditelné asi na vzdálenost asi 2 m po dobu několika vteřin. Bezpečnostní pás řidiče visel volně na levém sloupku vozidla. Následně za křižovatkou ulic Karlovarská a Na Chmelnicích bylo vozidlo žalobce zastaveno. Dle předloženého občanského a řidičského průkazu byl ztotožněn žalobce. S vyřízením

přestupku v blokovém řízení nesouhlasil. Vozidlo mělo částečně zatmavená zadní boční skla, avšak i přes toto ztmavení skel bylo částečně do vozidla vidět a přestupkové jednání bylo sledováno v části vozidla neztmavené. Žalobce neuváděl na místě přestupku zdravotní či technické důvody, které by vylučovaly povinnost za jízdy být připoután.

Svědék L.M. tvrdil, že žalobce viděl poprvé při silniční kontrole a jinak ho nezná. Svědek byl předmětného dne spolujezdcem ve služebním vozidle sedícím vpředu. Na křižovatce ulic Boženy Němcové a Karlovarské stáli na signál „Stůj“ přední částí do křižovatky. V té době svědek zpozoroval vozidlo VW Polo projíždějící křižovatkou, přičemž řidič nebyl na sedadle připoután bezpečnostním pásem. Jednání řidiče svědek pozoroval podobu několika vteřin po dobu cca. 10 vteřin, jak se vozidlo přibližovalo k stání služebního vozidla. Vozidlo VW Polo jelo ve směru do centra města. Po rozsvícení signálu se služebním vozidlem odbočili na ulici Karlovarskou a pokračovali ke křižovatce s ulicí Na Chmelnicích. Těsně před touto křižovatkou dojeli vozidlo žalobce, které zde stálo na signál „Stůj“. Zařadili se do pruhu vedle toho vozidla a v jízdě pokračovali vedle tohoto vozidla. V průběhu souběžné jízdy se dostali se služebním vozidlem částečně před přední část vozidla žalobce, takže do jeho vozidla bylo zřetelně vidět. Navíc bylo zcela stažené okno u řidiče. Rovněž při souběžné jízdě bylo zřejmé, že řidič není připoután, a to asi na vzdálenost 2 m po dobu několika vteřin a bezpečnostní pás byl pověšený na levém sloupku vozidla. Následně vozidlo žalobce zastavili před křižovatkou ulic Karlovarská a Na Chmelnicích. Svědek žalobce totožnil dle občanského a řidičského průkazu. S vyřízením přestupku v blokovém řízení řidič nesouhlasil. Přestupek řidiče byl sledován na levé části vozidla VW. Podle tohoto svědka nebyl žalobce připoután ani v době silniční kontroly a ani se o to jakkoliv nesnažil. Ke zdravotním problémům, technickému stavu vozidla, které by vylučovaly povinnost být za jízdy připoután, se žalobce při kontrole nevyjadřoval.

Správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí upřesnil místo spáchání přestupku jako nejméně na vozovce pozemní komunikace ulice Karlovarské, ve směru jízdy od ulice Boženy Němcové k ulici Lidické. V odůvodnění správní orgán uvedl, že vycházel z podkladů opatřených PČR, mezi nimi z kamerového záznamu z přední a zadní kamery umístěné ve služebním vozidle PČR, z nichž vyplývá pozice služebního vozidla na křižovatce ulic Boženy Němcové a Karlovarské stojícího na signál „Stůj“ a zachycení vozidla VW Polo stříbrné barvy jedoucího po Karlovarské ve směru do centra města, následné rozjetí služebního vozidla v témže směru, najíždění služebního vozidla PČR u křižovatky ulic Karlovarské a Na Chmelnicích do levého jízdního pruhu, kdy ve vedlejším jízdním pruhu, jakožto poslední jelo vozidlo žalobce, následná souběžná jízda vozidel, kdy se vozidlo PČR viditelně dostává před úroveň přední části vozidla žalobce, což vyplývá nepochybně z kamerového záznamu zadní kamery. Následuje za křižovatkou zařazení se služebního vozidla PČR do pravého jízdního pruhu za vozidlo žalobce a jeho zastavení. O listinných odkladech a kamerovém záznamu obsaženém ve spise nemá správní orgán žádné pochybnosti, proto hodnotí spisový materiál PČR jako věrohodný. Svědecké výpovědi policistů se shodují v podstatných okolnostech, kdy oba svědci do vozidla žalobce zřetelně viděli, společně prokazují, že žalobce nebyl v inkriminované době za jízdy připoután bezpečnostním pásem, ačkoliv jím bylo vozidlo plně vybaveno. Správní orgán nemá důvod pochybovat nad skutečnostmi zjištěnými policisty při plnění služebních povinností, neboť nebylo zjištěno, že by některý z policistů měl osobní zájem na poškození žalobce. Při

stanovení sankce vycházel správní orgán ze zákonné sazby vyjádřené sankcemi § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu v rozmezí od 1.500,-Kč do 2.500,-Kč. Správní orgán zhodnotil přestupek jako závažnějšího charakteru, neboť podstatou tohoto ustanovení je především ochrana života a zdraví účastníků silničního provozu, ale i majetku osob v silničním provozu v souvislosti s případnou kolizní situací. Žalobce proto mohl uvedeným jednáním ohrozit zdraví a život nebo majetek nejen svůj, ale v případě kolize s následkem neočekávaného opuštění vozidla kvůli nepřipoutání se bezpečnostním pásem, i ostatních účastníků silničního provozu. Formu zavinění hodnotí správní orgán jako nedbalost vědomou, jelikož lze mít za odůvodněný závěr, že žalobce jako držitel řidičského oprávnění věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Žalobce se přestupku dopustil v dopoledních hodinách ve dnech pracovního klidu na vozovce pozemní komunikace ulice Karlovarské, tedy na komunikaci, na které lze i v dané době konstatovat nezanedbatelnou frekvenci vozidel, což koresponduje s pořízeným kamerovým záznamem, jde tedy o okolnost v neprospěch žalobce. Z evidenční karty řidiče bylo zjištěno, že žalobce má v kartě již v roce 2015 uveden záznam o přestupku shodného charakteru, tudíž správní orgán na jednání žalobce nepohlíží jako na ojedinělé pochybení, nýbrž jako na další vyústění nekázně v silničním provozu, tedy jako na okolnost v neprospěch žalobce. Ve prospěch žalobce bylo zhodnoceno, že nedošlo k nehodě, zranění osob, či jiným nevratným následkům. Peněžitá sankce byla uložena v dolní polovině zákonem stanoveného rozpětí sazby, neboť smyslem uložených sankcí je nejen trestat, ale i vychovávat účastníky silničního provozu.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce ani přes výzvu neuvedl, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá, či v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost napadeného rozhodnutí nebo předcházejícího řízení a žalovaný neshledal veřejný zájem na přezkoumání správnosti rozhodnutí. Žalovaný shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu dle § 52 s.ř. Správní orgán I. stupně spolehlivě zjistil stav věci, o němž nejsou důvodně pochybnosti v souladu s § 3 s.ř. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je podle žalovaného zřejmé, jaké podklady pro rozhodnutí správní orgán I. stupně shromáždil, jak zhodnotil provedené důkazy a jakými úvahami se řídil. S logickým závěrem o zavinění přestupku žalobce vyvozeným správním orgánem I. stupně se žalovaný plně ztotožnil.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Z výše shrnutého průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobce v dané věci sám zvolil takovou strategii, aby po celé správní řízení nevyslovil jedinou námitku skutkového charakteru a ponechal všechna svá tvrzení až na řízení před soudem, proto se s nimi ani žalovaný nemohl vypořádat v napadeném rozhodnutí. Všechny okolnosti z jeho pohledu rozhodné začal žalobce uvádět po uplynutí tři čtvrtě roku od spáchání přestupku. Přitom je z průběhu správního řízení nepochybně zřejmé, že žalobci uplatňování práv před správním orgánem nebylo nijak znemožněno ani ztíženo. Žalobci bylo do vlastních rukou doručeno oznámení přestupku obsahující identifikaci skutku i předvolání k ústním jednáním. Žalobce

ani jeho zástupce se nedostavili k jednání, ani poté žádné námitky nevznikli. Svým postupem se žalobce připravil o možnost osobně se k věci vyjádřit a také klást doplňující otázky vyslychaným svědkům – zakročujícím policistům. Žalobce k věci ve správním řízení nevzněl žádné námitky ani písemnou formou, např. prostřednictvím vyjádření k podkladům rozhodnutí či v odvolání. Nelze tudíž odhlédnout od přístupu žalobce v průběhu celého řízení. V souladu se zásadami logiky podle názoru soudu je, námitky uplatňovat co nejdříve. Jsou-li skutkového charakteru, a jestliže zcela popírají možnost protiprávního jednání, není logické, že jsou uplatněny až poprvé v žalobě s odstupem mnoha měsíců od spáchání přestupku, proto je soud považuje za účelové s cílem dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím času. Popsaný postup žalobce tedy nelze hodnotit jinak než jako zcela účelový a rovněž žalobní námitky se jeví ve světle žalobcova jednání naprosto nevěrohodnými.

Jedná se zejména o námitku, že nebylo prokázáno, zda v daném okamžiku řídil žalobce. Toto tvrzení bylo poprvé uplatněno v žalobě, tedy cca třičtvrtě roku od spáchání přestupku, poté co byl žalobce po celou dobu správního řízení zcela pasivní a žádné konkrétní námitky nevznášel ani v odporu, při jednání, v rámci vyjádření k podkladům či v odvolání. Za této situace se námitka jeví zcela nevěrohodná. To platí tím spíše, že žalobce ani v žalobě přímo netvrdil, že by v době spáchání přestupku nebyl řidičem předmětného vozidla VW Polo, ani že by mohl mít někdo jiný jeho doklady totožnosti v dispozici. Žalobce pouze namítal, že se správní orgány se nezabývaly tím, zda policisté porovnávali fotografii s obličejem řidiče. Takto formulovaný žalobní bod nezpochybňuje závěr o spáchání přestupku žalobcem, neboť policisté v rámci svědeckých výpovědí jednoznačně uvedli, že ztotožnili žalobce podle občanského a řidičského průkazu, z čehož lze dovodit, že neměli pochybnosti o tom, že jednají s osobou na dokladech vyobrazenou.

Na základě výpovědí policistů a pořízeného videozáznamu nelze mít pochybnosti ani o postavení služebního vozidla, které stálo na červený signál v ulici Boženy Němcové na křižovatce s Karlovarskou ulicí. Z tohoto místa vyjžděli policisté za žalobcem. Nesprávný údaj o ulici Kotíkovské je pouze v úředním záznamu, který není důkazem.

Soud neuznal ani tvrzení žalobce, že není možné, aby policisté mohli zřetelně vidět, že bezpečnostní pás visí volně na levém sloupku vozidla. Z výše shrnutého obsahu správního spisu, zejména z výpovědí policistů, z pořízeného videozáznamu i z úředního záznamu naopak jasně vyplývá, že policisté jeli dostatečně dlouho a blízko vozidla žalobce na to, aby zřetelně mohli vidět jeho nepřipoutání se za jízdy. Navíc za situace, kdy žalobce měl zcela stažené okénko a policisté vedle něho nejprve zastavili na červený signál a poté dále souběžně vedle něho jeli. Jízdu žalobce bez bezpečnostního pásu nadto nepozoroval pouze řidič služebního vozidla, nýbrž oba policisté.

Závěr správního orgánu o spáchání přestupku ve formě vědomé nedbalosti považuje soud za správný a dostatečně odůvodněný, neboť jednoznačně žalobce je osoba disponující řidičským oprávněním, které je tudíž na základě toho známo, že při řízení vozidla je nutno být připoután bezpečnostním pásem, a přesto připoután nebyl.

Soud shledal i odůvodnění výše sankce v souladu se zákonem, když správní orgán prvního stupně správně zohlednil v souladu s § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., závažnost

přestupku, což nepředstavuje samo o sobě porušení zákazu dvojího přičítání.

Současně byla správně zohledněna jako okolnost žalobci obecně přitěžující místo spáchání přestupku, tj. v obci na hlavní silnici I. třídy v místě, kde se pohybuje více účastníků silničního provozu vč. chodců. Pro tento závěr není nutné prokazovat, zda v inkriminovanou dobu se v místě skutečně nacházelo více účastníků silničního provozu.

K tvrzení žalobce, že nebylo možné přihlížet k záznamu o přestupku ze dne 12.1.2015 v evidenční kartě řidiče, neboť tento záznam již byl zahlazen, soud uvádí, že institut zahlázení odsouzení je výhradně institutem trestněprávním a k zahlázení odsouzení dochází až na základě podané žádosti, nikoli ex lege, proto bez dalšího nelze tento institut aplikovat analogicky na správní trestání. Podle rozsudku NSS ze dne 21.7.2016 čj. 7 As 40/2016 - 40 „z judikatury správních soudů nevyplývá, že by při správním trestání nebylo možno nikterak zohlednit, že účastník řízení v minulosti spáchal obdobný přestupek“.

Není porušením zásady presumpce nevin, pokud správní orgán vydal příkaz pouze na základě obsahu policejního spisu, pokud měl skutkový stav za zjištěný dostatečně a bez důvodných pochybností. Po podání odporu byl bez dalšího příkaz zrušen, a proto není ani toto rozhodnutí předmětem soudního přezkumu. Skutkový stav byl následně doplňován o výsledky zakročujících policistů, a teprve takto doplněné podklady jsou rozhodné z hlediska podané žaloby, neboť z nich vycházejí konečná rozhodnutí správních orgánů.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 31. května 2017

*Za správnost vyhotovení:
Martina Kerberová*

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně